

безъ храна, и безъ да иматъ други-тъ увѣреніе въ насъ за да ни дадатъ нѣщо — въ тѣзи сѣща минута Г-жа Масонъ ся завърнѣ у дома. Иванка бѣше сполучила да посбере огъня тѣй, що-то той блѣщукаше до толкова само да може да откритіе окаянно-то ни състояніе. «Болна ли е жена ви?» — попита Г-жа М. и скоро пристѣпни на-прѣдъ; «божъ ся, че е много болна, Якове, още че е доста мокра и студена. Прибързай и повикай Г-жа Р. казатя, и като сѣднѣ на единъ счупенъ столъ, казатя ми;» сложи жена си на колѣне-тъ ми, а ти върви.» Азъ излѣзохъ скоро да отидѣ у Г-нѣ Добреви. Прѣди да за-творѣмъ врата-та, азъ чухъ Г-жа М., че казватя на Иванка да запали свѣщъ, и срамъ-тъ ми мя направи да ся радвамъ тайно, че избѣгнѣхъ да не съмъ тамъ като чадото ми казватя, че ние нѣмаме въ къщи нито една свѣщъ на тѣзи окаянна минута.

Азъ отидохъ у Г-нѣ Добреви. Г-жа Р. Д. приготвуваше вечера. Въ работи-тъ си, тѣ бѣхъ едни рѣдовни хора. Крѣвѣ-та ми доста истина, кога-то въ бързотія-та си азъ просташки отворихъ врата-та, и видехъ разлика-та, коя-то е между тѣхна-та къща и моя-та. Едно чисто бѣло платно бѣше постлано на маса-та, заедно съ лѣжици, ножове и вилици; при това имаше и бѣли чисти ченіи и всеко друго нужно нѣщо. Г-нѣ Добре сѣдеше съ гърба си къмъ огъня и имаше свѣщъ въ една-та си ръка и книга въ друга-та и четеше на жена-та си, коя-то тогава тамамъ бѣше готова да снеме ѣстіе-то отъ огъня за вечера. Огънь-тъ и свѣщъ-та давахъ весела свѣтлина, и всичко на около изъ къщи ся видеше доста пріятно. «Жена ми е болна,» рекохъ азъ, и Г-жа Масонъ, коя-то сега дойде у дома, мя прати да Ви повикамъ да ѣ помогнете.» Г-жа Р. Д. попита: «Г-жа М. у Васъ ли е сега?» — «Дойди Добре, дай ми кожуха и нека прибързаеме да идемъ.» Като дойдохме до врата-та, Г-жа Д. мя попита: «какъ, безъ фенеръ»